

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. Ł.**,
oskarżonego o czyn z art. 217 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 20 września 2024 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Legnicy,
zawartego w postanowieniu z dnia 13 sierpnia 2024 r., II K 956/22,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2024 r., II K 956/22, Sąd Rejonowy w Legnicy zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy P. Ł., oskarżonego prywatnie przez G. S. o czyn z art. 217 § 1 k.k., innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. W uzasadnieniu wniosku Sąd Rejonowy podniósł, że w toku prowadzonego postępowania oskarżony oraz jego obrońca wielokrotnie zwracali się o przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, a także o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziów Sądu Rejonowego w Legnicy, podając między innymi, że jest to Sąd stronnicy i pozbawiony gwarancji obiektywizmu. Na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2024 r. pełnomocnik oskarżycielki prywatnej oświadczył, że popiera wniosek o zwrócenie się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, jeżeli miałyby to przyspieszyć

postępowanie. W ocenie Sądu wnioskującego, mając na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości należało zwrócić się o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Skorzystanie przez Sąd Najwyższy z uprawnienia określonego w art. 37 § 1 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, albowiem stanowi ono wyjątek od konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do sądu, którego jednym z istotnych filarów jest prawo do sądu ustanowionego ustawą, a więc wyznaczonego na podstawie wcześniej ustalonych, obiektywnych i niezależnych od stron i innych uczestników postępowania kryteriów, pozwalających na wskazanie, który organ w strukturze organizacyjnej sądownictwa, jako trzeciej władzy, ma rozpoznać określoną sprawę. Instytucja z art. 37 k.p.k. ma chronić dobro wymiaru sprawiedliwości, które mogłoby – z różnych powodów – zostać zagrożone w razie rozpoznania sprawy przez sąd właściwy według zasad ogólnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2023 r., IV KO 14/23).

W uzasadnieniu postanowienia zawierającego wniosek złożony w trybie art. 37 k.p.k. Sąd Rejonowy podnosi wyłącznie, że obrona podejmowała w toku postępowania szereg działań mających na celu wyłączenie konkretnych sędziów, zmianę właściwości miejscowej sądu, co było argumentowane brakiem obiektywizmu i stronnictwością. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że twierdzenia zawarte w uzasadnieniu rzeczywiście miały miejsce – obrońca składała wnioski o wyłączenie sędziego i o zwrócenie się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu (zob. k. 23, k. 41, k. 58, k. 109), które nie były dotychczas uwzględniane (zob. k. 25, k. 41, k. 60, k. 112). Z kolei oskarżycielka prywatna zwróciła się do Sądu Rejonowego z pismem o przyspieszenie rozpoznania sprawy (k. 121), a na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2024 r. jej pełnomocnik poparł wystąpienie do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k., o ile może to doprowadzić do przyspieszenia rozpoznania sprawy (k.141). Powyższe nie może jednak stanowić skutecznej podstawy do zastosowania szczególnej instytucji z art. 37 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego

konsekwentnie i jednolicie przyjmuje się, że o przekazaniu sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości nie może decydować sam fakt podważania przez oskarżonego autorytetu konkretnego sądu i nieuzasadnione zarzuty pod adresem sędziów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 11/95; z dnia 13 lutego 1998 r., IV KO 6/98; z dnia 4 sierpnia 2000 r., II KO 156/00). Ponadto Sąd Najwyższy słusznie podkreślał również, że samo subiektywne przekonanie strony postępowania o braku obiektywizmu sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy nie jest wystarczającą przesłanką dla odstąpienia od tej właściwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 2004 r., V KO 18/04; z dnia 3 lutego 2003 r., II KO 83/02; zob. również J. Kosonoga, [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R.A. Stefański, S. Zabłocki, WKP 2017, t. 11 do art. 37).

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku i przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]

[ał]